

Uit naam van

Eveline van Wanrooij - 41 jaar, kortgeknipt blond kapsel, Ralph Lauren-bril met rechthoekig montuur - is aanstekelijk vrolijk. We ontmoeten elkaar in mijn stamcafé Koffiehandel Pretoria. „Ik lust wel een bakkie pleur.” Ze praat honderduit. „Mijn vader was een straatschoffie van Rotterdam-Zuid, mijn moeder een keurige dame uit Voorburg. Als je die kruist, krijg je mij: een stadsgids met een grote muil.”

Ze is niet alleen stadsgids geworden omdat ze veel praat. Eveline heeft iets goed te maken. „Ik doe dit uit naam van mijn grootouders.” Die raakten zwaar getraumatiseerd door de oorlog. Als er een vliegtuig overvloog, rende mijn oma met rollator naar een lantaarnpaal. „Dekking zoeken.” Eveline vond het allemaal maar overdreven. Als haar grootouders wilden praten over de oorlog, hield ze dat af. „Ik schaam me daar vreselijk voor. Heel schuldig voel ik me. Nu vertel ik voor mijn werk bijna dagelijks over het bombardement.”

Toen het gebeurde was haar opa in de stad.

Oma was thuis, op het Noordereiland. Ze zag de bommen vallen. „Mijn grootouders gingen bij het verzet.” Eveline toont trots een foto van een mooie blonde vrouw en een knappe man met een verzetsband aan zijn linkerarm. De prijs was hoog. Oma werd een angstige vrouw en opa ging aan de drank. Hun zoon, de vader van Eveline, deed hetzelfde. „Hij vluchtte in jenever en Melief Bender, en overleed aan slokdarmkanker.”

Eveline wil alle oorlogsellende achter zich laten. Dat doet ze naar eigen zeggen door zichzelf nuttig te maken. Haar grootouders hielpen na het bombardement met puinruimen. Eveline zet dat voort. In de weekenden vist ze vuil uit de Maas. „Rotzooi opruimen, voelt als een roeping.” Na de Tsunami in 2004 reisde ze af naar Thailand om te helpen met de wederopbouw. Ze kijkt naar buiten, recht in de lentezon. „Fascinerend hè, de Duitsers marcheerden hier dwars door de Afrikaanderwijk. Kun je je dat voorstellen?”

Ik kijk naar haar. „Ik vind jou fascinerend”, zeg ik. Ze lacht verlegen. Een vrouw die de pijn van het verleden wil begraven en dat letterlijk doet door haar hele leven lang te graven.

Als haar grootouders wilden praten over de oorlog, hield ze dat af